

Nr 301

Av herr **Bengtsson** i Landskrona m. fl., om förhinderande av trålfiske i Öresund.

Fisket i Öresund regleras enligt överenskommelse mellan Sverige och Danmark i en sedan lång tid tillbaka gällande konvention som berör fisket i de till de båda länderna gränsande farvattnen. Gällande konvention upp-tager bl. a. bestämmelser om förbud mot trålfiske i Öresund och hur eventuella brott häremot skall regleras. För Sveriges vidkommande finns bestämmelserna i Kungl. Maj:ts kungörelser av den 2 juni 1933 (nr 282). Enligt 8 § i nämnda kungörelse straffas den som begår förseelse mot konventionens bestämmelser om fisket i Öresund, såvitt avser fiske med trål, med dagsböter samt går förlustig fångst och redskap eller ålägges gälda deras värde. För Danmarks del tillämpas straffbestämmelserna i »lov om saltvandsfiskeri», som i fråga om överträdelse av förbud mot trålfiske förutser böter icke under 1 000 kronor eller, om det använda fartyget är under 50 bruttoton, icke under 500 kronor.

Varje land har i fråga om brott mot fiskerikonventionen och därtill anslutande nationell lagstiftning jurisdiktion över sina egna medborgare, och åtal väckes i vanlig ordning vid allmän domstol. Gentemot fiskare från det andra landet beivras förseelse endast på det sättet att överträdelsen konstateras och anmälan göres därom till behörig myndighet i det landet.

Trots gällande överenskommelse och trots att man bl. a. från patrullerande tullbåtars sida söker övervaka bestämmelsernas efterlevnad förekommer ändå icke så sällan att fiskare får sina i Öresund utlagda nät förstörda genom att olagligt fiske förekommit med bottenrål.

Vid enstaka tillfällen har lagöverträdare ertappats och då fått vidkännas straff enligt gällande lagar. Detta tycks ändå inte avskräcka, då olovligt fiske trots detta ganska snart härefter åter kunnat förmärkas. Om detta kan bero på att de straffsatser som tillämpas är för lindriga eller om de förtjänster man genom det olagliga fisket kan skaffa sig är så stora att man därför anser sig kunna ta de risker som den olagliga hanteringen innebär är givetvis svårt att uttala sig om. Kvar står emellertid det förhållandet att olaga fiske tid efter annan förekommer och förorsakar skador på såväl yrkesfiskarnas redskap som fiskebeståndet.

Från svensk sida tillämpas som bekant en territorialvattensgräns av fyra sjömil och från dansk sida en tremilsgräns. Detta innebär att utanför de

båda ländernas territorialvattensgränser kommer i Öresund att ligga ett mindre vattenområde på vilket konventionen inte har tillämpning på andra än de konventionsslutande parternas invånare. Härav följer att trålfiske på detta internationella vatten kan bedrivas av andra än svenska eller danska fiskefartyg. Så har även vid enstaka tillfällen förekommit, ett förhållande som inte är tillfredsställande.

Den fiskerikonvention som i fjol undertecknades i London och till vilken Sverige och Danmark har anslutit sig skall som bekant inte tillämpas i Östersjön eller Öresund. Detta medför att den utvidgning av fiskegränsen utöver territorialvattensgränsen som Londonkonventionen innebär för de båda ländernas vidkommande inte gäller eller kan tillämpas i Öresund. Förhållandena i Öresund bör därför på annat sätt bringas till en tillfredsställande lösning. Om detta lämpligast sker genom att direktkontakt tages mellan svenska och danska regeringarna eller om frågan hänskjutes till Nordiska rådet för behandling eller om åter andra vägar bör anlitas för att få ett förhållande som bättre än nu garanterar att fiske med trål förhindras i Öresund är oss egalt.

Aberopande det anförda hemställes,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställer om att åtgärder vidtages som för framtiden bättre än nu förhindrar trålfiske i Öresund.

Stockholm den 25 januari 1965

Hugo Bengtsson

i Landskrona

Hans Levin

Einar Henningsson